

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parlat, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busqué, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferrí, V. Franch, X. Fuster, C. Gámez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES:

Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneira, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Partits: el repte de finançar-se legalment

Els partits polítics són màquines de recaptar diners perquè són màquines de gastar diners. La necessitat de finançament continu respon a un nivell de despeses molt alt. No es tracta només de finançar les campanyes electorals. També cal pagar cada mes els sous dels *alliberats*, els lloguers de locals, pisos i edificis, les factures de centenars de telèfons que no paren de funcionar, una quantitat ingent de material d'oficina, les dietes... i els sufcants interessos dels crèdits bancaris. Per a fer-ho es necessiten diners. I si amb els que toquen per llei no n'hi ha prou, s'han de buscar "com siga". Aquest és l'origen dels casos de finançament il·legal i, en última instància, de la corrupció.

La llei espanyola sobre finançament de partits polítics de l'any 1987 dissenya un sistema de finançament bàsicament públic. Els partits reben de l'estat entre el 80 i el 90 per cent dels seus pressupostos. Les donacions privades, procedesquen de persones físiques o d'empreses, estan molt limitades. Però l'experiència ha demostrat que això no impedeix que una gran quantitat de diners privats arriben a les arques dels partits. Amb el doble agreujant que són situacions molt difícils de detectar i sobre les quals la justícia espanyola s'ha mostrat molt inoperant fins el moment. És evident que, fins el dia d'avui, el sistema no ha funcionat.

La reforma de la llei electoral pactada recentment pel PSOE, el CDS i els nacionalistes bascos i catalans pot ser un pas endavant. El raonament en què es basa és correcte: si els partits rebaixen les seues exagerades despeses electorals reduiran també les necessitats d'ingressos, i per tant disminuiran els casos de finançament irregular. És una mesura que cal valorar positivament, però que naix coixa per la manca de suport del Partit Popular i d'Ízquierda Unida.

La qüestió és si amb això n'hi haurà prou. Els partits tenen perfecte dret de voler ampliar la seua base social, obrir nous locals, organit-

zar campanyes i, en definitiva, fer-se cada vegada més presents en la societat. I això continuarà requerint un finançament addicional que potser amb els diners públics no es pot assegurar. La temptació de buscar més diners en les

fonts privades continuarà existint i es

poden reproduir els casos de corrup-

ció. Algunes veus han apuntat que

la solució està en una progressi-

va liberalització del finançament

privat a través de mesures

de desgravació fiscal. Per enten-

dre'ns: que una persona o empre-

sa pugana donar legalment tants mi-

lions de pessetes com vulga a un

partit i que això, a més, li desgrave a

l'hora de fer la declaració de la renda. Des de

posicions progressistes s'argumenta que això

pot abocar els partits a dependre dels interes-

sos particulars dels donants. També sembla lògic

pensar que el poder econòmic tendiria a

afavorir en les seves donacions els partits de

dreta o els que estan en el poder, cosa que

trencaria amb el principi d'igualtat d'oportuni-

tats de tots els partits davant l'electorat. La

liberalització funciona, en graus diversos, a paï-

sos com Alemanya, Gran Bretanya o els Estats

Units. Si el sistema actual de l'estat espanyol

continua demostrant la seua inoperància, anirà

arribant el moment de començar a discutir

nous models de finançament per als partits.

No ha de ser un tema tabú, i l'exemple italià

ens demostra que en aquest camp, com en tots,

és millor curar-se en salut.

